

Sygnatura akt IV Ka 509/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Agnieszka Połyniak SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 29 lipca 2014 roku

sprawy **J. C.**

syna F. i W. z domu F. ur. (...) w P. H.

oskarżonego z art. 177§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 15 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt II K 1009/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. D. 420 złotych tytułem udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 509/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 roku (sygn. akt II K 1009/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy K. C. oskarżonego o to, że w dniu 03 września 2012r. w R., pow. (...), woj. (...) na skrzyżowaniu drogi podporządkowanej nr (...) z drogą główną nr (...), kierując pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie dostosował się do ostrzegawczego znaku drogowego A-7 i wjechał na skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu drogą (...), kierującemu rowerem A. D., co doprowadziło do zderzenia się pojazdów wskutek czego obrażeń ciała w postaci:

złamania kompresyjnego trzonu i rękkojści mostka , złamania trzonów kręgów piersiowych Th4,Th5, Th6, złamania żeber IV, V i VI po stronie prawej złamania łuku Th5, złamania wyrostków poprzecznych Th5 i 6 oraz stłuczenia uda prawego, doznał kierujący rowerem A. D., przy czym obrażenia te naruszyły czynność narządów ciała na czas dłuższy niż siedem dni,

to jest o czyn z art. 177 § 1 kk,

oskarżonego J. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, iż przyjął że obrażenia ciała jakich doznał pokrzywdzony stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu opisany w art. 156§1 kk to jest czynu opisanego w art. 177§2 kk i za to na podstawie art. 177§2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie wyżej orzeczonej kary warunkowo oskarżonemu zawiesił wyznaczając okres próby na 2 (dwa) lata; na podstawie art. 42§1 kk orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 2 (dwóch) lat zobowiązując oskarżonego do złożenia prawa jazdy we właściwym wydziale komunikacji; na podstawie art.46§2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. D. nawiązkę w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. D. kwotę 2.500 (dwa tysiące pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem pełnomocnika procesowego; zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego w części, tj. w pkt. III, IV i V.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk wyrokowi powyższemu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 6 kpk i art. 424 § 2 kpk:

a) poprzez nie przytoczenie okoliczności, które Sąd I instancji miał na względzie orzekając wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 2 lat co w istotny sposób ograniczyło prawo oskarżonego do obrony, gdyż uniemożliwiało podjęcie merytorycznej polemiki z orzeczeniem Sądu I instancji;

b) poprzez nie przytoczenie w uzasadnieniu orzeczenia okoliczności, które Sąd I instancji miał na względzie orzekając wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 5000 złotych, co w istotny sposób ograniczyło prawo do obrony oskarżonego, gdyż uniemożliwiało podjęcie merytorycznej polemiki z orzeczeniem Sądu I instancji;

c) poprzez nieprzytoczenie w uzasadnieniu orzeczenia okoliczności, które Sąd I instancji miał na względzie wydając orzeczenie o kosztach i zasądzając od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. D. zwrot kosztów związanych z udziałem pełnomocnika procesowego w kwocie 2.500 złotych , co w istotny sposób ograniczyło prawo do obrony oskarżonego uniemożliwiając podjęcie merytorycznej polemiki z orzeczeniem Sądu I instancji.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 438 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt II i IV, zaś w pkt V zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kosztów udziału pełnomocnika pokrzywdzonego w wysokości taryfowej podstawowej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i ocena prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie budzą w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary i orzeczonych środków karnych za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art. 438 pkt4) kpk.

Za chybione uznać należy przede wszystkim podniesiony trzykrotnie w apelacji zarzut naruszenia prawa oskarżonego do obrony, którego nie sposób dopatrzeć się w kontekście przepisu art. 6 kpk.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie stwarza również w ocenie sądu odwoławczego podstaw do uznania, że uniemożliwia ono podjęcia merytorycznej polemiki z zaskarżonym orzeczeniem.

Sąd I instancji wskazał, że „... oskarżony stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa innych...” jako podstawę orzeczenia tytułem środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B.

W realiach przedmiotowej sprawy stwierdzenie to zasługuje na pełną aprobatę – okoliczności zdarzenia w pełni potwierdzają tezę sądu rejonowego.

Dodać należy, że Sąd I instancji wnikliwie ocenił sytuację oskarżonego i z uwagi na prowadzoną przezeń działalność rolniczą zawęził zakaz wspomnianego zakazu tak by nie uniemożliwił oskarżonemu obsługi maszyn rolniczych w szczególności ciągnika.

Również orzeczenie o nawiązce zostało przynajmniej w niezbędnym stopniu uzasadnione – Sąd I instancji wskazał przesłanki, które zadecydowały o orzeczeniu nawiązki w kwocie 5000 złotych oraz okoliczności, które wpłynęły na nie zasądzenie nawiązki w kwocie żądanej przez oskarżyciela posiłkowego, lecz w istotnym stopniu obniżonej (k. 301 akt sądowych) .

Brak jest w ocenie sądu odwoławczego podstaw do uwzględnienia zarzutu dotyczącego orzeczenia o kosztach – zasądzona kwota mieści się w granicach określonych w § 2 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszone przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu („...nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna...”), a zgodnie z utrwaloną judykaturą wysokość honorarium jest przedmiotem umowy cywilnoprawnej i o ile mieści się na wspomnianych granicach brak jest podstaw do ingerencji sądu w tym zakresie.

Mając na względzie powyższe Sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na podstawie art. 636 § 1 kk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku – opłatach w sprawie karnych.